Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (třetího rozšířeného senátu)

1. února 2017 [1]

„Mimosmluvní odpovědnost — Přesnost žaloby — Přípustnost — Článek 47 Listiny základních práv — Přiměřená lhůta soudního rozhodování — Majetková újma — Úroky z nezaplacené pokuty — Náklady na bankovní záruku — Nemajetková újma — Příčinná souvislost“

Ve věci T-479/14,

Kendrion NV, se sídlem v Zeistu (Nizozemsko), původně zastoupená P. Glazenerem a T. Ottervangerem, poté T. Ottervangerem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské unii, zastoupené Soudním dvorem Evropské unie, původně zastoupeným A. Placcem, poté J. Inghelramem a E. Beysenem, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Evropskou komisí, zastoupenou T. Christoforouem, S. Noëm a P. van Nuffelem, jako zmocněnci,

vedlejší účastnicí,

jejímž předmětem je návrh na základě článku 268 SFEU znějící na náhradu újmy, která měla vzniknout žalobkyni z důvodu délky řízení před Tribunálem v rámci věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 16. listopadu 2011, Kendrion v. Komise (T-54/06, nezveřejněný, EU:T:2011:667),

TRIBUNÁL (třetí rozšířený senát),

ve složení S. Papasavvas, předseda, I. Labucka, E. Bieliūnas (zpravodaj), V. Kreuschitz a I. S. Forrester, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: G. Predonzani, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 20. července 2016,

vydává tento

1 — Jednací jazyk: nizozemština.

Rozsudek

I. Skutečnosti předcházející sporu

1 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 22. února 2006 podala žalobkyně, společnost Kendrion NV žalobu proti rozhodnutí Komise C(2005) 4634 ze dne 30. listopadu 2005 v řízení podle článku [101 SFEU] (věc COMP/F/38.354 – Průmyslové pytle) (dále jen „rozhodnutí C(2005) 4634“). Tato společnost v žalobě v podstatě navrhla, aby Tribunál toto rozhodnutí zcela nebo zčásti zrušil, nebo, podpůrně, zrušil pokutu, která jí byla v uvedeném rozhodnutí uložena, nebo snížil její výši.

2 Rozsudkem ze dne 16. listopadu 2011, Kendrion v. Komise (T-54/06, nezveřejněný, EU:T:2011:667), Tribunál tuto žalobu zamítl.

3 Návrhem došlým dne 26. ledna 2012 podala žalobkyně proti rozsudku ze dne 16. listopadu 2011, Kendrion v. Komise (T-54/06, nezveřejněný, EU:T:2011:667), kasační opravný prostředek.

4 Rozsudkem ze dne 26. listopadu 2013, Kendrion v. Komise (C-50/12 P, EU:C:2013:771), Soudní dvůr tento kasační opravný prostředek zamítl.

II. Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

5 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 26. června 2014 podala žalobkyně projednávanou žalobu proti Evropské unii, zastoupené Soudním dvorem Evropské unie.

6 Samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 8. září 2014 vznesl Soudní dvůr Evropské unie námitku nepřípustnosti na základě čl. 114 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu ze dne 2. května 1991.

7 Usnesením ze dne 6. ledna 2015, Kendrion v. Evropská unie (T-479/14, nezveřejněné, EU:T:2015:2), Tribunál námitku nepřípustnosti vznesenou Soudním dvorem Evropské unie zamítl a rozhodl, že o náhradě nákladů řízení bude rozhodnuto později.

8 Návrhem došlým kanceláři Soudního dvora dne 17. února 2015 Soudní dvůr Evropské unie podal proti usnesení ze dne 6. ledna 2015, Kendrion v. Evropská unie (T-479/14, nezveřejněné, EU:T:2015:2), kasační opravný prostředek, zapsaný do rejstříku pod číslem C-71/15 P.

9 Usnesením ze dne 2. března 2015 předseda třetího senátu Tribunálu na návrh Soudního dvora Evropské unie přerušil řízení v projednávané věci do vydání rozhodnutí Soudního dvora, jímž bude ukončeno řízení ve věci C-71/15 P, Soudní dvůr v. Kendrion.

10 Usnesením ze dne 18. prosince 2015, Soudní dvůr v. Kendrion (C-71/15 P, nezveřejněné, EU:C:2015:857), byla věc vyškrtnuta z rejstříku Soudního dvora.

11 V návaznosti na rozhodnutí o pokračování v řízení v projednávané věci Evropská komise samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 15. ledna 2016 podala návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Soudního dvora Evropské unie.

12 Dne 16. února 2016 Soudní dvůr Evropské unie předložil žalobní odpověď.

13 Dne 17. února 2016 Tribunál předal projednávanou věc třetímu rozšířenému senátu.

14 Dne 2. března 2016 Tribunál rozhodl, že není nutná druhá výměna spisů účastnic řízení. V rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu Tribunálu kromě toho Tribunál vyzval Soudní dvůr Evropské unie, aby uvedl, zda požádal o souhlas žalobkyně a Komise k předložení některých dokumentů, které byly obsaženy v přílohách žalobní odpovědi a týkaly se věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 16. listopadu 2011, Kendrion v. Komise (T-54/06, nezveřejněný, EU:T:2011:667) (dále jen „věc T-54/06“), a tento souhlas získal.

15 Usnesením ze dne 15. března 2016, Kendrion v. Evropská unie (T-479/14, nezveřejněné, EU:T:2016:196), předseda třetího rozšířeného senátu Tribunálu vyhověl návrhu Komise na vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Soudního dvora Evropské unie a upřesnil, že Komise má práva stanovená v čl. 116 odst. 6 jednacího řádu ze dne 2. května 1991.

16 Dne 18. března 2016 Soudní dvůr Evropské unie odpověděl na otázku uvedenou v bodě 14 výše. Navrhl Tribunálu, aby rozhodl, že si Soudní dvůr nemusel vyžádat a získat souhlas žalobkyně a Komise k předložení dokumentů týkajících se věci T-54/06, a podpůrně, aby konstatoval, že žalobkyně a Komise udělily tento souhlas implicitně. Dále podpůrně Soudní dvůr Evropské unie navrhl, aby bylo s jeho odpovědí zacházeno jako s návrhem na organizační procesní opatření směřujícím k tomu, aby Tribunál v rámci řízení o projednávané žalobě nařídil předložení dokumentů tvořících spis ve věci T-54/06 a zejména dokumentů přiložených k žalobní odpovědi.

17 Dne 4. dubna 2016 předseda třetího rozšířeného senátu Tribunálu rozhodl zaprvé o vynětí dokumentů, které byly obsaženy v přílohách žalobní odpovědi předložené v projednávané věci a týkaly se věci T-54/06, ze spisu. Toto rozhodnutí bylo odůvodněno jednak tím, že Soudní dvůr Evropské unie nepožádal o souhlas účastnic řízení ve věci T-54/06 k předložení uvedených dokumentů, ani tento souhlas neobdržel, a jednak tím, že nepožádal o přístup do spisu uvedené věci na základě čl. 38 odst. 2 jednacího řádu. Zadruhé předseda třetího rozšířeného senátu Tribunálu rozhodl na základě čl. 88 odst. 3 jednacího řádu vyzvat žalobkyni, aby se vyjádřila k návrhu na organizační procesní opatření, který Soudní dvůr Evropské unie podpůrněji učinil v odpovědi ze dne 18. března 2016, uvedené v bodě 16 výše.

18 Dne 12. dubna 2016 žalobkyně navrhla, aby Tribunál rozhodl v souladu se zásadou ekvity s přihlédnutím k zájmům obou účastnic řízení a procesní složitosti návrhu Soudního dvora Evropské unie.

19 Dne 11. května 2016 Tribunál konstatoval, že připravení projednávané věci a její rozhodnutí vyžadují s ohledem na její předmět, aby měl k dispozici spis ve věci T-54/06. V rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu Tribunál rozhodl vložit do spisu projednávané věci spis ve věci T-54/06.

20 Dne 17. června 2016 požádal Soudní dvůr Evropské unie o zaslání spisu ve věci T-54/06.

21 Dne 28. června 2016 Tribunál požádal žalobkyni o předložení několika dokumentů a položil jí otázku, na kterou měla odpovědět na jednání.

22 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na ústní otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 20. července 2016.

23 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

— uložil Unii povinnost zaplatit z titulu majetkové újmy částku ve výši 2 308 463,98 eura nebo alespoň ve výši, kterou bude považovat za přiměřenou;

— uložil Unii povinnost zaplatit z titulu nemajetkové újmy částku ve výši 11 050 000 eur nebo podpůrně částku ve výši 1 700 000 eur nebo, dále podpůrně, alespoň částku stanovenou účastnicemi řízení způsobem stanoveným Tribunálem, nebo v každém případě přiměřenou částku, kterou stanoví sám Tribunál;

— navýšil jednotlivé přiznané částky ode dne 26. listopadu 2013 o úroky z prodlení v sazbě, kterou bude považovat za přiměřenou;

— uložil Unii náhradu nákladů řízení.

24 Soudní dvůr Evropské unie, podporovaný Komisí, navrhuje Tribunálu, aby:

— zamítl návrh na náhradu tvrzené majetkové újmy jako neopodstatněný a odmítl jako nepřípustný nebo každopádně zamítl jako neopodstatněný návrh na náhradu tvrzené nemajetkové újmy;

— podpůrně, zamítl návrh na náhradu tvrzené majetkové újmy jako neopodstatněný a přiznal žalobkyni náhradu tvrzené nemajetkové újmy v maximální výši 5 000 eur;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III. **Právní otázky**

A. **K přípustnosti**

25 Soudní dvůr Evropské unie tvrdí, že žaloba není jasná a přesná, pokud jde o povahu a rozsah tvrzené nemajetkové újmy. Popis nemajetkové újmy je totiž velmi nejednoznačný a vychází ze záměny majetkové a nemajetkové újmy.

26 Podle čl. 21 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie ve spojení s č. 53 prvním pododstavcem uvedeného statutu a čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu ze dne 2. května 1991 musí každá žaloba obsahovat uvedení předmětu sporu a stručný popis dovolávaných žalobních důvodů. Tento popis musí být dostatečně jasný a přesný, aby umožnil žalovanému připravit si obranu a Tribunálu rozhodnout o žalobě případně bez dalších podpůrných informací. Za účelem zajištění právní jistoty a řádného výkonu spravedlnosti je k přípustnosti žaloby nezbytné, aby základní skutkové a právní poznatky, na kterých je žaloba založena, vycházely přinejmenším stručně, avšak soudržným a srozumitelným způsobem, ze samotného textu žaloby. Konkrétně musí žaloba na náhradu škody údajně způsobené unijním orgánem – aby byly splněny tyto požadavky – obsahovat údaje, jež umožňují určit jednání, které žalobce orgánu vytýká, důvody, na základě kterých má za to, že mezi tímto jednáním a škodou, o které tvrdí, že ji utrpěl, existuje příčinná souvislost, jakož i povahu a rozsah této škody (viz rozsudek ze dne 7. října 2015, Accorinti a další v. ECB, T-79/13, EU:T:2015:756, bod 53 a citovaná judikatura).

27 V projednávaném případě je třeba v prvé řadě zdůraznit, že argumentace žalobkyně je – pokud jde o povahu tvrzené nemajetkové újmy – stručná. S ohledem na všechna vysvětlení a odkazy uvedené v žalobě se však jeví jako dostatečná.

28 Žalobkyně totiž zejména zdůrazňuje, že je „podnikem kótovaným na burze, jehož situaci pozorně sledují nejen jeho vlastní zaměstnanci, ale i tisk, investoři a jeho klienti“. Žalobkyně uvádí, že byla zbytečně poškozena její dobrá pověst.

29 Žalobkyně dále v podstatě tvrdí, že další roky nejistoty měly negativní dopad na hospodaření, investice, atraktivnost a strategii podniku. Dodává, že tato nejistota způsobila osobní morální újmu i jejím zaměstnancům a řídícím pracovníkům, kteří podléhali velkému tlaku.

30 A konečně nejednoznačnost, na kterou poukazuje Soudní dvůr Evropské unie, pokud jde o vztah mezi tvrzenou nemajetkovou újmou a případnou majetkovou újmou, je předmětem posouzení opodstatněnosti návrhu na náhradu tvrzené nemajetkové újmy a zejména kritérií pro posouzení a náhradu této újmy.

31 Co se v druhé řadě týče rozsahu tvrzené nemajetkové újmy, žalobkyně správně zdůrazňuje, že nemajetkovou újmu, které se dovolává, nelze již z povahy věci přesně vyčíslit. Kromě toho připomíná, že při stanovení tvrzené nemajetkové újmy je třeba zohlednit souvislosti, a tedy povahu věci a dotčeného podniku. Nakonec žalobkyně vyčísluje svoji újmu na základě metody, jejíž relevance spadá do posouzení opodstatněnosti žaloby.

32 Návrh je tedy dostatečně jasný a přesný a žalobkyně uvedla dostatečné informace, na jejichž základě lze posoudit povahu a rozsah nemajetkové újmy, která jí údajně vznikla. Soudní dvůr Evropské unie tedy může na základě těchto informací zajistit svoji obranu a Tribunál může rozhodnout o projednávané žalobě.

33 S ohledem na výše uvedené musí být námitka nepřípustnosti vznesená Soudním dvorem Evropské unie zamítnuta.

B. **K věci samé**

34 Podle čl. 340 druhého pododstavce SFEU Unie v případě mimosmluvní odpovědnosti nahradí v souladu s obecnými zásadami společnými právním řádům členských států škody způsobené jejími orgány nebo jejími zaměstnanci při výkonu jejich funkce.

35 Podle ustálené judikatury vyplývá z čl. 340 druhého pododstavce SFEU, že vznik mimosmluvní odpovědnosti Unie a uplatnění práva na náhradu způsobené škody závisí na splnění souhrnu podmínek, a sice protiprávnosti jednání vytýkaného orgánům, skutečné existence škody a existence příčinné souvislosti mezi tímto jednáním a namítanou škodou (rozsudky ze dne 29. září 1982, Oleifici Mediterranei v. EHS, 26/81, EU:C:1982:318, bod 16, a ze dne 9. září 2008, FIAMM a další v. Rada a Komise, C-120/06 P a C-121/06 P, EU:C:2008:476, bod 106).

36 Pokud není některá z těchto podmínek splněna, musí být žaloba zamítnuta v plném rozsahu a není nutné zkoumat ostatní podmínky mimosmluvní odpovědnosti Unie (rozsudek ze dne 14. října 1999, Atlanta v. Evropské společenství, C-104/97 P, EU:C:1999:498, bod 65; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 15. září 1994, KYDEP v. Rada a Komise, C-146/91, EU:C:1994:329, bod 81). Unijní soud mimoto není povinen zkoumat tyto podmínky v určeném pořadí (rozsudek ze dne 18. března 2010, Trubowest Handel a Makarov v. Rada a Komise, C-419/08 P, EU:C:2010:147, bod 42; rovněž v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. září 1999, Lucaccioni v. Komise, C-257/98 P, EU:C:1999:402, bod 13).

37 V projednávané věci žalobkyně zaprvé tvrdí, že délka řízení ve věci T-54/06 odporovala požadavkům týkajícím se dodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování (dále jen „přiměřená lhůta soudního rozhodování“). Zadruhé tvrdí, že toto nedodržení přiměřené lhůty jí způsobilo újmu, která musí být nahrazena.

1. ***K údajnému nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věci T-54/06***

38 Žalobkyně v prvé řadě tvrdí, že Soudní dvůr již v rozsudku ze dne 26. listopadu 2013, Kendrion v. Komise (C-50/12 P, EU:C:2013:771), rozhodl, že pokud jde o lhůtu soudního rozhodování ve věci T-54/06, podmínka týkající se dostatečně závažného porušení právní normy, jejímž předmětem je přiznání práv jednotlivcům, je splněna. Není tedy třeba dále zkoumat kritéria posouzení přiměřenosti lhůty soudního rozhodování ani jejich uplatnění v daném případě.

39 Žalobkyně ve druhé řadě namítá, že pro rozhodnutí ve věci T-54/06 byla přiměřená doba 2 let a 6 měsíců, jelikož Tribunál je mezinárodní orgán, což vede k určité složitosti, zejména kvůli jazykovému režimu. Žádná skutečnost však v dané věci neodůvodňuje dobu rozhodování delší než 2 roky a 6 měsíců. Vzhledem k tomu, že řízení ve věci T-54/06 trvalo 5 let a 9 měsíců, překročilo přiměřenou lhůtu soudního rozhodování o 3 roky a 3 měsíce.

40 Soudní dvůr Evropské unie k tomu uvedl, že argumenty žalobkyně musí být odmítnuty.

41 Zaprvé připomíná, že podle rozsudku ze dne 26. listopadu 2013, Kendrion v. Komise (C-50/12 P, EU:C:2013:771), je na Tribunálu, aby rozhodl o žalobách, jako je žaloba v projednávané věci, a ověřil, zda jsou splněny podmínky vzniku mimosmluvní odpovědnosti Unie.

42 Zadruhé tvrzení žalobkyně, že délka řízení ve věcech, které se týkají uplatnění práva hospodářské soutěže, je přiměřená pouze tehdy, pokud nepřekročí dobu 2 let a 6 měsíců, neodpovídá realitě řízení před Tribunálem, jak to dokládá průměrná délka řízení před tímto soudem zjištěná v letech 2006 až 2015 u tohoto druhu věcí. Stejně tak doba mezi ukončením písemné části řízení a zahájením ústní části řízení ve věci T-54/06 překročila průměrnou délku této fáze řízení zjištěnou v letech 2007 až 2010 ve věcech, které se týkaly uplatnění práva hospodářské soutěže, pouze o 16 měsíců.

43 Především je třeba zatřetí podotknout, že přiměřenost lhůty soudního rozhodování je nutno posuzovat v závislosti na okolnostech každé věci, konkrétně s ohledem na případnou existenci doby neobvykle dlouhé nečinnosti. Celková délka řízení a doba mezi ukončením písemné části řízení a zahájením ústní části řízení ve věci T-54/06 jsou odůvodněny značným rozsahem věcí, které se týkají uplatnění práva hospodářské soutěže, okolností, že proti rozhodnutí C(2005) 4634 bylo podáno patnáct souběžných žalob v šesti různých jazycích, a vícejazyčným prostředím, v němž působí Soudní dvůr Evropské unie. Kromě toho je třeba zohlednit omezenou délku funkčního období soudců a dlouhodobou nemoc jednoho člena senátu, kterému byla věc T-54/06 přidělena.

44 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že čl. 47 druhý pododstavec Listiny základních práv Evropské unie zejména stanoví, že „[k]aždý má právo, aby jeho věc byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, předem zřízeným zákonem“.

45 Takové právo, jehož existence byla potvrzena před vstupem Listiny základních práv v platnost, se jako obecná zásada unijního práva uplatní i v rámci soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí Komise (viz rozsudek ze dne 16. července 2009, Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland v. Komise, C-385/07 P, EU:C:2009:456, bod 178 a citovaná judikatura).

46 V projednávaném případě z podrobné analýzy spisu ve věci T-54/06 vyplývá, že jak správně zdůraznil Soudní dvůr v rozsudku ze dne 26. listopadu 2013, Kendrion v. Komise (C-50/12 P, EU:C:2013:771), délka řízení ve věci T-54/06, která činila téměř 5 let a 9 měsíců, nemůže být odůvodněna žádnou okolností uvedené věci.

47 V prvé řadě je třeba uvést, že se věc T-54/06 týkala sporu souvisejícího s porušením pravidel hospodářské soutěže a podle ustálené judikatury má zásadní požadavek právní jistoty, kterou musí mít hospodářské subjekty, jakož i cíl zajistit, aby na vnitřním trhu nebyla narušena hospodářská soutěž, nepřehlédnutelný význam nejen pro žalobce samotného a pro jeho konkurenty, nýbrž vzhledem

k velkému počtu dotčených osob a finančních zájmů, které jsou ve hře, rovněž pro třetí osoby (rozsudek ze dne 16. července 2009, Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland v. Komise, C-385/07 P, EU:C:2009:456, bod 186).

48 Ve druhé řadě je třeba konstatovat, že ve věci T-54/06 uplynuly mezi ukončením písemné části řízení v okamžiku, kdy Komise dne 19. února 2007 předložila dupliku, a zahájením ústní části řízení dne 30. listopadu 2010 3 roky a 10 měsíců, tedy 46 měsíců.

49 Během tohoto období byla provedena zejména syntéza argumentů účastnic řízení, příprava věcí a právní a skutková analýza sporů a příprava ústní části řízení. Délka tohoto období závisí zejména na složitosti sporu, jednání účastníků řízení a výskytu námitek či překážek v řízení.

50 Co se nejprve týče složitosti sporu, je třeba připomenout, že se věc T-54/06 týkala žaloby podané proti rozhodnutí Komise v řízení podle článku 101 SFEU.

51 Jak přitom vyplývá ze spisu ve věci T-54/06, žaloby, které se týkají uplatnění práva hospodářské soutěže ze strany Komise, vykazují vyšší míru složitosti než jiné druhy věcí, a to zejména s ohledem na délku napadeného rozhodnutí, objem spisu a nutnost provést podrobné posouzení řady komplexních časově i prostorově rozsáhlých skutkových okolností.

52 Pro posouzení věcí, které se týkají uplatnění práva hospodářské soutěže, jako je věc T-54/06, je v zásadě přiměřená doba 15 měsíců mezi ukončením písemné části řízení a zahájením ústní části řízení.

53 Dále je nutné zohlednit okolnost, že proti rozhodnutí C(2005) 4634 bylo podáno několik žalob.

54 Žaloby podané proti témuž rozhodnutí přijatému Komisí na základě unijního práva hospodářské soutěže, totiž v zásadě vyžadují souběžné projednání, a to i za situace, kdy tyto žaloby nejsou spojeny. Toto souběžné projednání je odůvodněno zejména souvislostí uvedených žalob, jakož i nutností zajistit konzistentnost analýzy těchto žalob a odpovědi, kterou je na ně třeba poskytnout.

55 Souběžné projednání souvisejících věcí může být důvodem prodloužení doby mezi ukončením písemné části řízení a zahájením ústní části řízení o jeden měsíc za každou další související věc.

56 V projednávaném případě bylo proti rozhodnutí C(2005) 4634 podáno patnáct žalob. Jedna žalobkyně však vzala žalobu proti tomuto rozhodnutí zpět (usnesení ze dne 6. července 2006, Cofira Sac v. Komise, T-43/06, nezveřejněné, EU:T:2006:192). V případě dvou žalob podaných proti rozhodnutí C(2005) 4634 byly vydány rozsudky ze dne 13. září 2010, Trioplast Wittenheim v. Komise (T-26/06, nezveřejněný, EU:T:2010:387), a ze dne 13. září 2010, Trioplast Industrier v. Komise (T-40/06, EU:T:2010:388).

57 Za těchto podmínek bylo projednávání ostatních dvanácti věcí týkajících se žalob podaných proti rozhodnutí C(2005) 4634 důvodem k prodloužení řízení ve věci T-54/06 o 11 měsíců.

58 Je tudíž třeba konstatovat, že doba mezi ukončením písemné části řízení a zahájením ústní části řízení přiměřená pro projednání věci T-54/06 byla 26 měsíců (15 měsíců plus 11 měsíců).

59 Nakonec je třeba uvést, že delší dobu trvání řízení v projednávané věci neodůvodňuje stupeň skutkové, právní a procesní složitosti dané věci. V tomto ohledu je třeba zejména uvést, že mezi ukončením písemné části řízení a zahájením ústní části řízení ve věci T-54/06 nebylo řízení ani přerušeno, ani prodlouženo přijetím nějakého organizačního opatření ze strany Tribunálu.

60 Pokud jde o jednání účastnic řízení a výskyt námitek či překážek v řízení ve věci T-54/06, doba mezi ukončením písemné části řízení a zahájením ústní části řízení ve věci T-54/06 nebyla takovým jednáním ani výskytem takových námitek či překážek nikterak ovlivněna.

61 S ohledem na okolnosti věci T-54/06 tedy doba 46 měsíců mezi ukončením písemné části řízení a zahájením ústní části řízení ukazuje na dobu neodůvodněné nečinnosti 20 měsíců v této věci.

62 Ve třetí řadě z analýzy spisu ve věci T-54/06 nevyplynula žádná okolnost, která by umožnila dospět k závěru o existenci doby neodůvodněné nečinnosti jednak mezi datem podání žaloby a datem podání dupliky a jednak mezi zahájením ústní části řízení a vyhlášením rozsudku ze dne 16. listopadu 2011, Kendrion v. Komise (T-54/06, nezveřejněný, EU:T:2011:667).

63 Z toho vyplývá, že řízení, které proběhlo ve věci T-54/06 a bylo ukončeno vydáním rozsudku ze dne 16. listopadu 2011, Kendrion v. Komise (T-54/06, nezveřejněný, EU:T:2011:667), porušilo čl. 47 druhý pododstavec Listiny základních práv tím, že překročilo přiměřenou lhůtu soudního rozhodování o 20 měsíců, což představuje dostatečně závažné porušení právní normy Unie, jejímž cílem je přiznání práv jednotlivcům.

2. ***K tvrzené újmě a domnělé příčinné souvislosti***

64 Podle ustálené judikatury musí být újma, jejíž náhrada se požaduje v rámci žaloby na určení mimosmluvní odpovědnosti Unie, skutečná a určitá, což přísluší prokázat žalobci (viz rozsudek ze dne 9. listopadu 2006, Agraz a další v. Komise, C-243/05 P, EU:C:2006:708, bod 27 a citovaná judikatura). Je věcí žalobce, aby podal přesvědčivé důkazy existence i rozsahu újmy, které se dovolává (rozsudek ze dne 16. září 1997, Blackspur DIY a další v. Rada a Komise, C-362/95 P, EU:C:1997:401, bod 31 a citovaná judikatura).

65 Podle ustálené judikatury dále platí, že podmínka týkající se příčinné souvislosti vyžadovaná v čl. 340 druhém pododstavci SFEU se týká existence dostatečně přímého vztahu příčiny a následku mezi jednáním orgánů a újmou (rozsudky ze dne 18. března 2010, Trubowest Handel a Makarov v. Rada a Komise, C-419/08 P, EU:C:2010:147, bod 53, a ze dne 14. prosince 2005, Beamglow v. Parlament a další, T-383/00, EU:T:2005:453, bod 193; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 4. října 1979, Dumortier a další v. Rada, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 a 45/79, EU:C:1979:223, bod 21). Je věcí žalobce, aby předložil důkaz o existenci příčinné souvislosti mezi vytýkaným jednáním a dovolávanou újmou (viz rozsudek ze dne 30. září 1998, Coldiretti a další v. Rada a Komise, T-149/96, EU:T:1998:228, bod 101 a citovaná judikatura).

66 V projednávané věci žalobkyně tvrdí, že jí nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věci T-54/06 způsobilo majetkovou i nemajetkovou újmu.

a) ***K údajné majetkové újmě a domnělé příčinné souvislosti***

67 Žalobkyně tvrdí, že jí vznikla majetková újma, která spočívá v dalších finančních nákladech, jež musela nést v období od 26. srpna 2010, kdy měl Soudní dvůr vydat rozsudek, do 26. listopadu 2013, kdy Soudní dvůr skutečně vydal rozsudek Kendrion v. Komise (C-50/12 P, EU:C:2013:771). Výše těchto nákladů činí 2 308 463,98 eura. Tato částka je vypočítána následujícím způsobem. Nejprve je třeba sečíst náklady na bankovní záruku, která byla zřízena proto, aby nemusela být ihned zaplacena pokuta uložená rozhodnutím C(2005) 4634 (dále jen „náklady na bankovní záruku“) a úroky zaplacené z pokuty (dále jen „úroky z pokuty“). Od výsledku tohoto součtu je třeba dále odečíst náklady, které by musela žalobkyně nést, pokud by byla povinna zaplatit pokutu dne 26. srpna 2010.

68 Soudní dvůr Evropské unie v prvé řadě namítá, že mezi majetkovou újmou související s náklady na bankovní záruku a úroky z pokuty na jedné straně a nedodržením přiměřené lhůty soudního rozhodování na straně druhé neexistuje dostatečně přímá příčinná souvislost. Tato majetková újma je totiž důsledkem rozhodnutí žalobkyně. Existenci příčinné souvislosti kromě toho nelze doložit pouze na základě konstatování, že pokud by přiměřená lhůta soudního rozhodování nebyla překročena, žalobkyně by neměla povinnost uhradit náklady na bankovní záruku a úroky z pokuty za období odpovídající tomuto překročení.

69 Úroky, které musela žalobkyně uhradit, v druhé řadě nelze považovat za újmu. Tyto úroky totiž kompenzují skutečnost, že Komise neměla k dispozici částku, se kterou měla právo disponovat, a žalobkyně by se bezdůvodně obohatila, pokud by jí byla přiznána náhrada škody odpovídající těmto úrokům. Soudní dvůr Evropské unie podpůrně tvrdí, že tabulky uvedené v příloze žaloby majetkovou újmu, která údajně vznikla žalobkyni, neprokazují. Uvádí, že existenci a rozsah majetkové újmy nelze stanovit jen na základě zásady ekvity.

1) *Úvodní poznámky*

70 Je třeba zdůraznit, že článek 2 rozhodnutí C(2005) 4634 stanovil, že pokuty uložené tímto rozhodnutím musí být zaplaceny ve lhůtě tří měsíců od jeho doručení. Na základě článku 86 nařízení Komise (ES, Euratom) č. 2342/2002 ze dne 23. prosince 2002 o prováděcích pravidlech k nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002, kterým se stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu Evropských společenství (Úř. věst. 2002, L 357, s. 1; Zvl. vyd. 01/04, s. 145), článek 2 tohoto rozhodnutí stanovil, že po uplynutí této tříměsíční lhůty budou automaticky splatné úroky o úrokové sazbě uplatňované Evropskou centrální bankou (ECB) na její hlavní refinanční operace první kalendářní den v měsíci, ve kterém bylo uvedené rozhodnutí přijato, zvýšené o 3,5 procentních bodů, tedy o sazbě 5,56 %.

71 V souladu s čl. 299 prvním pododstavcem SFEU rozhodnutí C(2005) 4634 představovalo exekuční titul, jelikož v článku 2 zahrnovalo platební povinnost žalobkyně. Kromě toho podání žaloby na neplatnost proti tomuto rozhodnutí na základě článku 263 SFEU nezpochybnilo vykonatelnost uvedeného rozhodnutí, jelikož podle článku 278 SFEU nemají žaloby podané u Soudního dvora Evropské unie odkladný účinek.

72 Komise doručila žalobkyni rozhodnutí C(2005) 4634 dopisem ze dne 13. prosince 2005. Při této příležitosti uvedla, že pokud by žalobkyně zahájila řízení u Tribunálu nebo u Soudního dvora, dokud nebude ve věci rozhodnuto, nebude přikročeno k vymáhání, pokud budou před uplynutím lhůty k zaplacení dodrženy dvě podmínky. Na základě čl. 86 odst. 5 nařízení č. 2342/2002 byly tyto dvě podmínky následující: zaprvé z pohledávky Komise musí plynout ode dne uplynutí lhůty pro zaplacení úroky o sazbě 3,56 %, zadruhé před datem splatnosti musí být zřízena bankovní záruka přijatelná pro Komisi, která se bude vztahovat na dluh i na úroky nebo navýšení dluhu.

73 Žalobkyně se rozhodla, že pokutu, která jí byla uložena, ihned nezaplatí a zřídí bankovní záruku k platbě úroků o sazbě 3,56 %.

74 S přihlédnutím k těmto poznámkám je třeba posoudit údajnou majetkovou újmu a domnělou příčinnou souvislost mezi touto újmou a nedodržením přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věci T-54/06.

2) *K platbě úroků z pokuty*

75 Zaprvé je třeba konstatovat, že na základě čl. 299 prvního pododstavce SFEU, ve spojení s článkem 278 SFEU, které jsou uvedeny v bodě 71 výše, měla být pokuta uložená rozhodnutím C(2005) 4634 Komisi zaplacena i přes podání žaloby na neplatnost proti uvedenému rozhodnutí. Úroky z pokuty, jejichž sazba byla 3,56 %, tak musí být kvalifikovány jako úroky z prodlení.

76 Zadruhé je třeba uvést, že během řízení ve věci T-54/06 žalobkyně nezaplatila pokutu, ani úroky z prodlení. Během řízení v uvedené věci tedy žalobkyně disponovala částkou, která odpovídala výši této pokuty, zvýšené o úroky z prodlení.

77 Žalobkyně přitom nepředkládá důkazy, které by umožňovaly prokázat, že během doby, která odpovídá překročení přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věci T-54/06, byla výše úroků z prodlení, později zaplacených Komisi, vyšší nežli výhoda, ze které měla prospěch z důvodu disponování s částkou odpovídající výši pokuty, zvýšené o úroky z prodlení. Jinými slovy, žalobkyně neprokazuje, že úroky z pokuty, které nabíhaly během doby, která odpovídá překročení přiměřené lhůty soudního rozhodování, byly vyšší nežli výhoda, kterou mohla využít z nezaplacení pokuty, zvýšené o úroky, které se staly splatnými ke dni, kdy došlo k překročení přiměřené lhůty soudního rozhodování, a úroky, které se staly splatnými během doby, která po uplynutí přiměřené lhůty následovala.

78 Metoda výpočtu, kterou navrhuje žalobkyně a která měla spočívat v tom, že se výše tvrzené újmy sníží o náklady na financování ze strany banky, které by musela nést, pokud by byla povinna zaplatit pokutu dne 26. srpna 2010, tento závěr nezpochybňuje.

79 Žalobkyně totiž v žádném bodu žaloby netvrdí, ani *a fortiori* neprokazuje, že k zaplacení pokuty uložené rozhodnutím C(2005) 4634 potřebovala financování od třetího subjektu.

80 S ohledem na výše uvedené není prokázáno, že během období, které odpovídá překročení přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věci T-54/06, žalobkyni vznikla skutečná a určitá újma v souvislosti s úhradou úroků z prodlení z nezaplacené pokuty. Návrh na náhradu újmy, která jí z tohoto důvodu údajně vznikla, tedy musí být zamítnut, přičemž není třeba posuzovat, zda je dána namítaná příčinná souvislost.

3) *K platbě nákladů na bankovní záruku*

81 Pokud jde v prvé řadě o škodu, ze spisu vyplývá, že žalobkyně zřídila bankovní záruku a ve formě čtvrtletních splátek hradila náklady na bankovní záruku v průběhu řízení ve věci T-54/06.

82 Z toho vyplývá, že žalobkyně prokázala, že jí v důsledku platby nákladů na bankovní záruku v době, která odpovídá překročení přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věci T-54/06, vznikla skutečná a určitá škoda.

83 Pokud jde ve druhé řadě o příčinnou souvislost, je třeba uvést, že pokud by řízení ve věci T-54/06 nepřekročilo přiměřenou lhůtu soudního rozhodování, žalobkyně by nemusela hradit náklady na bankovní záruku během doby, která odpovídá tomuto překročení.

84 Mezi nedodržením přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věci T-54/06 a vznikem škody, která byla žalobkyni způsobena v důsledku toho, že hradila náklady na bankovní záruku během doby, která odpovídá překročení této přiměřené lhůty soudního rozhodování, tak existuje vztah příčiny a následku.

85 Dále je třeba zdůraznit, že vytýkané jednání musí být zajisté rozhodující příčinou škody (usnesení ze dne 31. března 2011, Mauerhofer v. Komise, C-433/10 P, nezveřejněné, EU:C:2011:204, bod 127, a rozsudek ze dne 10. května 2006, Galileo International Technology a další v. Komise, T-279/03, EU:T:2006:121, bod 130; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 18. března 2010, Trubowest Handel a Makarov v. Rada a Komise, C-419/08 P, EU:C:2010:147, bod 61). Jinými slovy i v případě, že by orgány případně přispěly ke škodě, jejíž náhrada je požadována, uvedené přispění může být příliš vzdálené z důvodu odpovědnosti jiných osob, případně žalobce (rozsudek ze dne 18. března 2010, Trubowest Handel a Makarov v. Rada a Komise, C-419/08 P, EU:C:2010:147, bod 59, a usnesení ze dne 31. března 2011, Mauerhofer v. Komise, C-433/10 P, nezveřejněné, EU:C:2011:204, bod 132).

86 Kromě toho již bylo rozhodnuto, že údajná škoda spočívající v nákladech na bankovní záruku vzniklých společnosti, které byla uložena sankce rozhodnutím Komise následně zrušeným Tribunálem, nevyplývá přímo z protiprávnosti tohoto rozhodnutí z toho důvodu, že tato škoda vyplývá z vlastního rozhodnutí této společnosti zřídit bankovní záruku proto, aby nemusela splnit povinnost zaplatit pokutu ve lhůtě stanovené sporným rozhodnutím [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. dubna 2005, Holcim (Deutschland) v. Komise, T-28/03, EU:T:2005:139, bod 123, a usnesení ze dne 12. prosince 2007, Atlantic Container Line a další v. Komise, T-113/04, nezveřejněné, EU:T:2007:377, bod 38].

87 Nicméně v projednávané věci je třeba zaprvé uvést, že v okamžiku, kdy žalobkyně podala žalobu ve věci T-54/06 dne 22. února 2006, a v okamžiku, kdy zřídila bankovní záruku, bylo nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování nepředvídatelné. Žalobkyně mimoto mohla legitimně očekávat, že její žaloba bude projednána v přiměřené lhůtě.

88 Zadruhé k překročení přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věci T-54/06 došlo po prvotním rozhodnutí žalobkyně zřídit bankovní záruku.

89 Skutkové okolnosti projednávané věci se tedy podstatně liší od těch, které byly zjištěny v rozsudku ze dne 21. dubna 2005, Holcim (Deutschland) v. Komise (T-28/03, EU:T:2005:139), a v usnesení ze dne 12. prosince 2007, Atlantic Container Line a další v. Komise (T-113/04, nezveřejněné, EU:T:2007:377), uvedených v bodě 86 výše. Souvislost mezi překročením přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věci T-54/06 a platbou nákladů na bankovní záruku během doby, která odpovídá tomuto překročení, nemohla být tedy na rozdíl od toho, co tvrdí Soudní dvůr Evropské unie, přerušena prvotním rozhodnutím žalobkyně nezaplatit neprodleně pokutu uloženou rozhodnutím C(2005) 4634 a zřídit bankovní záruku.

90 Z toho vyplývá, že mezi nedodržením přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věci T-54/06 a škodou, která vznikla žalobkyni v důsledku úhrady nákladů na bankovní záruku během doby, která odpovídá překročení uvedené lhůty, existuje dostatečně přímá příčinná souvislost.

91 Žalobkyně ve třetí řadě tvrdí, že jí vznikla majetková újma, která spočívala v dalších finančních nákladech, které musela nést v období od 26. srpna 2010 do 26. listopadu 2013, kdy Soudní dvůr vydal rozsudek Kendrion v. Komise (C-50/12 P, EU:C:2013:771) (viz bod 67 výše).

92 V tomto ohledu je třeba nejprve uvést, že v žalobě se žalobkyně dovolává nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování výlučně ve věci T-54/06. Nedovolává se tedy nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování z důvodu celkové délky řízení ve věci T-54/06 spolu s věcí, v níž byl vydán rozsudek ze dne 26. listopadu 2013, Kendrion v. Komise (C-50/12 P, EU:C:2013:771).

93 V projednávané věci bylo tedy zjištěno pouze to, že v řízení ve věci T-54/06 nebyla dodržena přiměřená lhůta soudního rozhodování (viz bod 63 výše).

94 Nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věci T-54/06 pak bylo ukončeno vyhlášením rozsudku ze dne 16. listopadu 2011, Kendrion. v Komise (T-54/06, nezveřejněný, EU:T:2011:667).

95 Ode dne 16. listopadu 2011 tak byla žalobkyně schopna posoudit nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věci T-54/06 a škodu, která jí vznikla v důsledku úhrady nákladů na bankovní záruku během doby, která odpovídala překročení uvedené lhůty.

96 V kasačním opravném prostředku, který podala dne 26. ledna 2012 proti rozsudku ze dne 16. listopadu 2011, Kendrion v. Komise (T-54/06, nezveřejněný, EU:T:2011:667), žalobkyně ostatně tvrdila, že nepřiměřená délka řízení ve věci T-54/06 pro ni měla škodlivé důsledky, a z tohoto titulu se domáhala snížení pokuty, která jí byla uložena.

97 A konečně rozhodnutí C(2005) 4634, kterým byla žalobkyni uložena pokuta, nabylo právní moci až dne 26. listopadu 2013 a možnost poskytnutá Komisí zřídit bankovní záruku skončila k tomuto datu z důvodu rozhodnutí žalobkyně podat proti rozsudku ze dne 16. listopadu 2011, Kendrion v. Komise (T-54/06, nezveřejněný, EU:T:2011:667), kasační opravný prostředek.

98 Z toho vyplývá, že platba nákladů na bankovní záruku po vydání rozsudku ze dne 16. listopadu 2011, Kendrion v. Komise (T-54/06, nezveřejněný, EU:T:2011:667), kterým došlo k ukončení porušování povinnosti dodržet přiměřenou lhůtu soudního rozhodování ve věci T-54/06, nemá dostatečně přímou příčinnou souvislost s tímto porušením, jelikož platba takových nákladů vyplývá z osobního a samostatného rozhodnutí žalobkyně učiněného po uvedeném porušení nezaplatit pokutu, nežádat o odklad vykonatelnosti rozhodnutí C(2005) 4634 a podat proti výše uvedenému rozsudku kasační opravný prostředek.

99 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že mezi nedodržením přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věci T-54/06 a škodou, která vznikla žalobkyni před vydáním rozsudku ze dne 16. listopadu 2011, Kendrion v. Komise (T-54/06, nezveřejněný, EU:T:2011:667), a spočívá v platbě nákladů na bankovní záruku během doby, která odpovídá překročení této přiměřené lhůty, existuje dostatečně přímá příčinná souvislost.

4) *K posouzení vzniklé majetkové újmy*

100 V prvé řadě je třeba připomenout, že délka řízení ve věci T-54/06 překročila přiměřenou lhůtu soudního rozhodování v této věci o 20 měsíců (viz bod 63 výše).

101 Ve druhé řadě žalobkyně v žalobě uvádí, že majetková újma, která jí vznikla, spočívá v „dalších finančních nákladech, které musela nést v posuzovaném období, tj. od 26. srpna 2010 do 26. listopadu 2013“ (viz bod 67 výše). Na podporu návrhu na náhradu škody kromě toho poskytla informace o nákladech na bankovní záruku, které uhradila v průběhu tohoto období.

102 Z hlediska odůvodnění žaloby tak návrh na náhradu škody podaný žalobkyní v rámci prvního bodu návrhových žádání odpovídá nákladům, které jí vznikly od 26. srpna 2010.

103 Z pravidel upravujících řízení před unijními soudy, zejména z článku 21 statutu Soudního dvora Evropské unie az čl. 44 odst. 1 jednacího řádu ze dne 2. května 1991 přitom vyplývá, že spor je v zásadě určen a vymezen účastníky řízení a že unijní soud nesmí rozhodnout *ultra petita* (rozsudky ze dne 10. prosince 2013, Komise v. Irsko a další, C-272/12 P, EU:C:2013:812, bod 27, a ze dne 3. července 2014, Electrabel v. Komise, C-84/13 P, nezveřejněný, EU:C:2014:2040, bod 49).

104 Tribunál se nesmí odchýlit od návrhu žalobkyně a bez návrhu rozhodnout o náhradě škody vzniklé před 26. srpnem 2010, tedy škody vzniklé během doby, která se chronologicky odlišuje od té, během které žalobkyni – podle jejího tvrzení – vznikla škoda.

105 Náklady na bankovní záruku zaplacené žalobkyní po 16. listopadu 2011 dále nemají dostatečně přímou příčinnou souvislost s nedodržením přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věci T-54/06 (viz bod 98 výše).

106 V projednávané věci tedy škoda, kterou lze nahradit, odpovídá nákladům na bankovní záruku zaplaceným žalobkyní mezi 26. srpnem 2010 a 16. listopadem 2011.

107 Z písemností předložených žalobkyní ve třetí řadě vyplývá, že náklady na bankovní záruku byly placeny čtvrtletně. Tyto písemnosti rovněž dokládají, že v období od 26. srpna 2010 do 31. prosince 2011 byly náklady na bankovní záruku uhrazené žalobkyní následující:

Období	Náklady (v eurech)
26. 8. 2010 – 31. 12. 2010	175 709,87
31. 12. 2010 – 14. 3. 2011	81 382,15
14. 3. 2011 – 31. 3. 2011	18 983,87
31. 3. 2011 – 30. 6. 2011	102 533,99
30. 6. 2011 – 30. 9. 2011	104 603,82
30. 9. 2011 – 31. 12. 2011	105 555,48
Celkem	588 769,18

108 Z toho vyplývá, že náklady na bankovní záruku zaplacené žalobkyní během období od 26. srpna 2010 do 16. listopadu 2011 činily 588 769,18 eura.

109 Vzhledem k výše uvedenému je třeba žalobkyni přiznat náhradu škody ve výši 588 769,18 eura z titulu náhrady majetkové újmy, která jí vznikla v důsledku nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věci T-54/06 a spočívá v platbě dodatečných nákladů na bankovní záruku.

b) ***K údajné nemajetkové újmě a domnělé příčinné souvislosti***

110 Žalobkyně v prvé řadě namítá, že podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva existuje důvodná – byť vyvratitelná – domněnka, že nepřiměřená délka řízení způsobuje nemajetkovou újmu. Žalobkyně je kromě toho „podnikem kótovaným na burze, jehož situaci pozorně sledují nejen jeho vlastní zaměstnanci, ale i tisk, investoři a jeho klienti“. Dobrá pověst žalobkyně tak byla zbytečně poškozena. Další roky nejistoty nakonec měly negativní dopad na hospodaření, investice, atraktivnost a strategii podniku. Dlouhodobá nejistota nadto způsobila i osobní morální újmu zaměstnancům a řídícím pracovníkům žalobkyně.

111 Žalobkyně ve druhé řadě zdůrazňuje, že přesné vyčíslení tvrzené nemajetkové újmy je obtížné kvůli povaze této újmy. Evropský soud pro lidská práva však při vyčíslení újmy trvá na významu podobných věcí. Nemajetkovou újmu, která byla způsobena v projednávaném případě, tak lze nejlépe vyčíslit pomocí věcí, ve kterých Tribunál nebo Soudní dvůr konstatovaly nedodržení přiměřené lhůty a z titulu „spravedlivého zadostiučinění“ snížily pokutu uloženou v rozhodnutí Komise za porušení unijních pravidel hospodářské soutěže.

112 Za těchto podmínek se žalobkyně domáhá náhrady újmy ve výši 11 050 000 eur za období od 26. srpna 2010 do 26. listopadu 2013, což odpovídá uplatnění sazby 10 % za rok prodlení na částku pokuty, která jí byla uložena v rozhodnutí C(2005) 4634. Podpůrně se žalobkyně domáhá náhrady újmy ve výši 1 700 000 eur, která odpovídá 5 % výše pokuty, která jí byla uložena v rozhodnutí C(2005) 4634. Žalobkyně se dále podpůrně domáhá náhrady újmy ve výši stanovené účastnicemi řízení způsobem vymezeným Tribunálem nebo ještě podpůrněji v přiměřené výši stanovené samotným Tribunálem.

113 Soudní dvůr Evropské unie k tomu v prvním sledu uvádí, že žalobkyně neprokázala existenci nemajetkové újmy. Připomíná, že je na žalobkyni, aby doložila újmu, které se dovolává. Tvrzená újma je však popsána mimořádně nejasně, vychází ze záměny nemajetkové a majetkové újmy a není podložená žádným důkazem. Žalobkyně se kromě toho domáhá sankční náhrady újmy.

114 Soudní dvůr Evropské unie ve druhém sledu a podpůrně tvrdí, že žalobkyně nepředložila žádný důkaz příčinné souvislosti mezi údajnou nemajetkovou újmou a tvrzeným nedodržením přiměřené lhůty soudního rozhodování. Tvrzená nemajetková újma totiž vyplývá pouze z porušení pravidel hospodářské soutěže, kterého se dopustila žalobkyně. Údajná nepřiměřená lhůta soudního rozhodování nezhoršila nemajetkové důsledky zjištění Komise, že došlo k porušení, jelikož Tribunál tento závěr o porušení i výši uložené pokuty potvrdil.

115 Ve třetím sledu a dále podpůrně Soudní dvůr Evropské unie namítá, že nemajetková újma, kterou lze nahradit, má být stanovena v maximální výši 5 000 eur.

116 Zaprvé je třeba posoudit nemajetkové újmy, které údajně vznikly řídícím pracovníkům a zaměstnancům žalobkyně, a zadruhé nemajetkovou újmu údajně vzniklou samotné žalobkyni.

1) *K údajným nemajetkovým újmám vzniklým řídícím pracovníkům a zaměstnancům žalobkyně*

117 Je třeba uvést, že návrhová žádání žaloby se týkají pouze vlastních zájmů žalobkyně, a nikoliv osobních zájmů jejích řídících pracovníků nebo jejích zaměstnanců. Žalobkyně se kromě toho nedovolává postoupení práv nebo výslovného zmocnění, na jehož základě by mohla předložit návrh na náhradu újmy vzniklé jejím řídícím pracovníkům a jejím zaměstnancům.

118 Návrh na náhradu nemajetkových újem údajně vzniklých řídícím pracovníkům a zaměstnancům žalobkyně musí být tudíž odmítnut jako nepřípustný, neboť ze spisu nevyplývá, že žalobkyně byla uvedenými řídícími pracovníky a zaměstnanci zmocněna k podání žaloby na náhradu újmy jejich jménem (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 12. května 2010, CPEM v. Komise, C-350/09 P, nezveřejněné, EU:C:2010:267, bod 61, a rozsudek ze dne 30. června 2009, CPEM v. Komise, T-444/07, EU:T:2009:227, body 39 a 40).

119 V každém případě existence újmy vzniklé řídícím pracovníkům nebo zaměstnancům žalobkyně není prokázána. Žalobkyně se totiž omezuje na pouhá tvrzení a nepředkládá žádný konkrétní důkaz, který by prokazoval těžkosti a nepříjemnosti, které měli utrpět její řídící pracovníci a zaměstnanci z důvodu nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věci T-54/06. Žalobkyně dále neprokazuje, že její řídící pracovníci a zaměstnanci utrpěli osobní a přímou újmu, která by se lišila od té, která vznikla osobně žalobkyni.

120 Návrh na náhradu nemajetkových újem údajně vzniklých řídícím pracovníkům a zaměstnancům žalobkyně tudíž musí být odmítnut jako nepřípustný a v každém případě zamítnut jako neopodstatněný.

2) *K nemajetkové újmě údajně vzniklé žalobkyni*

121 Z judikatury vyplývá, že pokud žalobce nepředkládá žádný důkaz, který by mohl prokázat existenci a určit rozsah jeho morální či nemajetkové újmy, musí přinejmenším doložit, že mu dotčené jednání mohlo z důvodu jeho závažnosti takovou újmu způsobit (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 16. července 2009, SELEX Sistemi Integrati v. Komise, C-481/07 P, nezveřejněný, EU:C:2009:461, bod 38; ze dne 28. ledna 1999, BAI v. Komise, T-230/95, EU:T:1999:11, bod 39, a ze dne 16. října 2014, Evropaïki Dynamiki v. Komise, T-297/12, nezveřejněný, EU:T:2014:888, body 31, 46 a 63).

122 V prvé řadě je třeba připomenout, že se žalobkyně dovolává poškození své dobré pověsti zejména z hlediska investorů a jejích klientů.

123 Argumentace žalobkyně však není podložená důkazy, které by prokazovaly, že její dobrá pověst mohla být ovlivněna nejen rozhodnutím C(2005) 4634, ale také závažností nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování.

124 Za těchto podmínek je třeba konstatovat, že žalobkyně neprokázala, že nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věci T-54/06 mohlo poškodit její dobrou pověst.

125 Pro nápravu poškození dobré pověsti tvrzeného žalobkyní je v projednávané věci v každém případě s ohledem na předmět a závažnost tohoto nedodržení dostatečné konstatování nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování učiněné v bodě 63 výše.

126 Okolnost, že žalobkyně byla uvedena do stavu nejistoty, zejména ohledně úspěšnosti své žaloby proti rozhodnutí C(2005) 4634, je ve druhé řadě vlastní jakémukoliv soudnímu řízení. Žalobkyně kromě toho musela nutně vědět, že věc T-54/06 vykazuje určitý stupeň složitosti a že tato složitost souvisí jednak s počtem souběžných žalob postupně podaných Tribunálu v různých jazycích řízení proti rozhodnutí C(2005) 4634 a jednak s tím, že tento soud musel provést důkladné šetření objemných spisů a zejména prokázat skutkový stav a provést věcný přezkum sporu.

127 Celková délka řízení ve věci T-54/06, 5 let a 9 měsíců, nicméně překročila předpokládanou délku řízení, kterou mohla žalobkyně očekávat zejména v okamžiku podání žaloby. Kromě toho řízení ve věci T-54/06 zahrnuje dobu 3 let a 10 měsíců mezi ukončením písemné části řízení a zahájením ústní části řízení. Tato doba není odůvodněna přijetím organizačních procesních opatření, prováděním důkazů ani výskytem námitek či překážek v řízení. Žalobkyně nakonec ke zjištěné délce soudního rozhodování nikterak nepřispěla svým jednáním. Žalobkyně naopak nejméně dvakrát Tribunálu připomenula, že očekává rozhodnutí a požádala jej o urychlené řešení věci T-54/06.

128 Za těchto podmínek mohlo nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věci T-54/06 uvést žalobkyni do stavu nejistoty, která šla nad rámec nejistoty obvykle vyvolané soudním řízením. Tento dlouhotrvající stav nejistoty měl nutně vliv na plánování přijímaných rozhodnutí a na řízení této společnosti, a byl tedy příčinou vzniku nemajetkové újmy.

129 Ve třetí řadě je třeba uvést, že za okolností projednávané věci není nemajetková újma vzniklá žalobkyni z důvodu dlouhotrvajícího stavu nejistoty, do kterého byla uvedena, zcela nahrazena tím, že bylo konstatováno nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování.

130 V tomto ohledu je třeba zaprvé uvést, že cílem náhrady újmy, kterou žalobkyně požaduje a která je připomenuta v bodě 112 výše, je náhrada několika nemajetkových újem a zejména poškození dobré pověsti, které není prokázáno a v každém případě je dostatečně nahrazeno tím, že bylo konstatováno nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování (viz body 122 až 125 výše).

131 Zadruhé Soudní dvůr rozhodl, že vzhledem k nutnosti zajistit dodržování pravidel hospodářské soutěže v rámci unijního práva nemůže unijní soud žalobci povolit, aby pouze z důvodu nerespektování přiměřené lhůty soudního rozhodování zpochybnil opodstatněnost nebo výši pokuty, i když všechny jeho důvody směřující proti konstatováním ve věci výše této pokuty a jednání, které sankcionuje, byly zamítnuty (rozsudek ze dne 26. listopadu 2013, Kendrion v. Komise, C-50/12 P, EU:C:2013:771, bod 87; v tomto smyslu viz rovněž rozsudky ze dne 16. července 2009, Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland v. Komise, C-385/07 P, EU:C:2009:456, bod 194, a ze dne 8. května 2014, Bolloré v. Komise, C-414/12 P, nezveřejněný, EU:C:2014:301, bod 105).

132 Z toho vyplývá, že nedodržení přiměřené lhůty rozhodování v rámci přezkumu žaloby podané proti rozhodnutí Komise ukládajícímu podniku pokutu za porušení pravidel hospodářské soutěže v rámci unijního práva nemůže vést k úplnému či částečnému zrušení pokuty uložené tímto rozhodnutím (rozsudky ze dne 26. listopadu 2013, Groupe Gascogne v. Komise, C-58/12 P, EU:C:2013:770, bod 78, a ze dne 26. listopadu 2013, Kendrion v. Komise, C-50/12 P, EU:C:2013:771, bod 88; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 8. května 2014, Bolloré v. Komise, C-414/12 P, nezveřejněný, EU:C:2014:301, bod 107).

133 Způsob výpočtu náhrady nemajetkové újmy způsobené nedodržením přiměřené lhůty soudního rozhodování, který spočívá, jak navrhuje žalobkyně, v uplatnění určité procentuální sazby na výši pokuty uložené Komisí, by přitom vedl ke zpochybnění uvedené pokuty, přestože není prokázáno, že nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věci T-54/06 mělo vliv na výši této pokuty.

134 Návrhy žalobkyně na náhradu tvrzené nemajetkové újmy prostřednictvím snížení pokuty uložené rozhodnutím C(2005) 4634 je tedy nutno zamítnout.

135 Zatřetí, vzhledem k posouzením provedeným v bodech 126 až 134 výše a zejména k rozsahu nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování, jednání žalobkyně, skutečnosti, že v řízení připomenula, že očekává vydání rozhodnutí, nutnosti zajistit dodržování unijních pravidel hospodářské soutěže a efektivnosti projednávané žaloby, je třeba rozhodnout *ex aequo et bono*, že odškodnění ve výši 6 000 eur přiznané žalobkyni představuje přiměřenou náhradu újmy, která jí vznikla z důvodu dlouhotrvajícího stavu nejistoty, ve kterém se nacházela během řízení ve věci T-54/06.

c) ***K úrokům***

136 V rámci třetího bodu návrhových žádání žalobkyně navrhuje, aby Tribunál vedle náhrady újmy, kterou jí lze přiznat, rozhodl o úrocích z prodlení nabíhajících od 26. listopadu 2013.

137 Z judikatury vyplývá, že povinnost platit úroky z prodlení v zásadě vzniká od okamžiku vyhlášení rozsudku, kterým je konstatována povinnost nahradit újmu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. června 1990, Sofrimport v. Komise, C-152/88, EU:C:1990:259, bod 32 a citovaná judikatura).

138 Při stanovení sazby úroků z prodlení je třeba zohlednit čl. 83 odst. 2 písm. b) a čl. 111 odst. 4 písm. a) nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 1268/2012 ze dne 29. října 2012 o prováděcích pravidlech k nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 966/2012, kterým se stanoví finanční pravidla o souhrnném rozpočtu Unie (Úř. věst. 2012, L 362, s. 1). Podle těchto ustanovení platí, že v případě pohledávek, jež nejsou uhrazeny ve stanovené lhůtě, se jako úroková sazba použije sazba, kterou uplatňuje ECB na své hlavní refinanční operace, zveřejněná v řadě C *Úředního věstníku Evropské unie* a platná v první kalendářní den měsíce splatnosti, zvýšená o tři a půl procentních bodů.

139 V projednávané věci je nutno náhradu újmy uvedenou v bodech 109 a 135 výše zvýšit o úroky z prodlení ode dne vyhlášení tohoto rozsudku do úplného zaplacení.

140 Sazbou úroků z prodlení bude sazba stanovená ECB pro její hlavní refinanční operace, zvýšená o tři a půl procentních bodů.

d) ***Závěr o výši náhrady újmy a o úrocích***

141 Vzhledem ke všemu výše uvedenému je třeba projednávané žalobě částečně vyhovět v rozsahu, v němž směřuje k náhradě újmy vzniklé žalobkyni z důvodu nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věci T-54/06.

142 Náhrada přiznaná žalobkyni z titulu újmy, která jí vznikla v důsledku úhrady dodatečných nákladů na bankovní záruku, činí 588 769,18 eura.

143 Náhrada přiznaná žalobkyni z titulu nemajetkové újmy činí 6 000 eur.

144 Výše náhrad újmy uvedených v bodech 142 a 143 výše bude zvýšena o úroky z prodlení za podmínek uvedených v bodech 139 a 140 výše.

145 Žaloba se ve zbývající části zamítá.

IV. **K nákladům řízení**

146 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. V usnesení ze dne 6. ledna 2015, Kendrion v. Evropská unie (T-479/14, nezveřejněné, EU:T:2015:2), přitom byla zamítnuta námitka nepřípustnosti vznesená Soudním dvorem Evropské unie a bylo rozhodnuto, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později. Unie zastoupená Soudním dvorem Evropské unie tedy ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené žalobkyní v souvislosti s námitkou nepřípustnosti, o které bylo rozhodnuto usnesením ze dne 6. ledna 2015, Kendrion v. Evropská unie (T-479/14, nezveřejněné, EU:T:2015:2).

147 Podle čl. 134 odst. 3 jednacího řádu platí, že každý účastník řízení nese vlastní náklady, pokud měl každý účastník ve věci částečně úspěch i neúspěch. Jeví-li se to však vzhledem k okolnostem v projednávané věci jako odůvodněné, může Tribunál rozhodnout, že účastník řízení ponese vlastní náklady řízení a nahradí část nákladů řízení vynaložených druhým účastníkem řízení.

148 V projednávaném případě bylo žalobkyni částečně vyhověno, pokud jde o její návrhová žádání ve věci samé. Z velké části však neměla úspěch v návrhu na náhradu újmy. Za těchto podmínek a s ohledem na všechny okolnosti dané věci je třeba rozhodnout, že každá účastnice řízení ponese vlastní náklady řízení.

149 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, ponesou vlastní náklady řízení. Je tedy třeba rozhodnout, že Komise ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (třetí rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) **Evropské unii, zastoupené Soudním dvorem Evropské unie, se ukládá, aby společnosti Kendrion NV nahradila škodu ve výši 588 769,18 eura z titulu majetkové újmy vzniklé této společnosti z důvodu nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 16. listopadu 2011, Kendrion v. Komise (T-54/06, nezveřejněný, EU:T:2011:667).**

2) **Unii, zastoupené Soudním dvorem Evropské unie, se ukládá, aby společnosti Kendrion nahradila újmu ve výši 6 000 eur z titulu nemajetkové újmy vzniklé této společnosti z důvodu nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování ve věci T-54/06.**

3) **Náhrady újmy uvedené v bodech 1 a 2 výše se zvýší o úroky z prodlení ode dne vyhlášení tohoto rozsudku do úplného zaplacení, o sazbě stanovené Evropskou centrální bankou (ECB) pro její hlavní refinanční operace, zvýšené o tři a půl procentních bodů.**

4) **Ve zbývající části se žaloba zamítá.**

5) **Unie, zastoupená Soudním dvorem Evropské unie, ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení, které byly vynaloženy společností Kendrion a souvisejí s námitkou nepřípustnosti, ohledně které bylo vydáno usnesení ze dne 6. ledna 2015, Kendrion v. Evropská unie (T-479/14, nezveřejněné, EU:T:2015:2).**

6) **Společnost Kendrion a Unie, zastoupená Soudním dvorem Evropské unie, ponesou vlastní náklady řízení související se žalobou, která vedla k vydání tohoto rozsudku.**

7) Evropská komise ponese vlastní náklady řízení.

Papasavvas Labucka Bieliūnas

Kreuschitz Forrester

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 1. února 2017.

Podpisy.

Obsah